

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Εβδομος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι 'Αθήναι.

"Ετος χίλια δικακόσα κι' έννενηντα... τί καλά!
περισσεύματα και πλούτη μάς έπλησαν τά μγαλά.

Τών δρων μας μεταβολή. — ενδιαφέρουσα πολύ.

Ο Ρωμηός την εβδομάδα — μόνο μία φορά θα βγαίνει,
κι' όταν έχω εξουσία — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θα δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχωμε,
και 'στών 'Αθηνών την πόλιν — και εις την αλλοδαπήν,
και εις την 'Ελλάδα δλην — δίχως νά'ξια κι' έντροπήν.

Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,
γιά τά ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
Κι' ένα φύλλο άν κρατήσ — έγινες συνδρομητής.
κι' όποιος τόν παρα δέν δίδει — θα τόν φάη μαύρο φείδι.
Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εσθείας πρός έμέ,
Γιά τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μία δεκάρα.

Όκτώ του Δεκεμβρίου
και χαλασμός Κυρίου.

Ποῦντος τρακόσα είκοσι ένα
και γεγονότα συνειδησιμένα.

*Περικλέτος, Φασουλής,
μέσα κι' έξω τής Βουλής.*

Φ. "Ελα, καυμένη Περικλή...

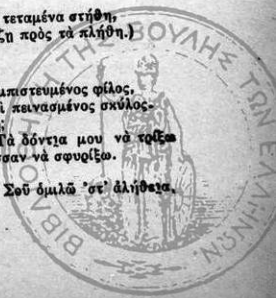
Π. Πού με τραβής, αδρέφει;
Φ. Γκρεμισού μέσα 'στη Βουλή νά κάμης 'λίγο κέφι.
Π. Και πώς νά 'μπώ, βρε Φασουλή, μ' αυτή την μυρμηκιά;
Φ. Τράβα σου λέω 'γρήγορα μη σου βάλω χαστουκιά.
Π. Μη φέρης 'στό κεφάλι μου, βρε Φασουλή, μπελάδες.
Φ. Σκρόωνε και σκρόωνον δυνατά με τούς φουστανατέ-
Π. Θα με κτυπήσ ό Σκοπός... [δες.
Φ. "Ας σέ κτυπήσ... τράβα...
ας φάη 'λίγαις κοντακιάις και ή 'δική σου γκιάβα.
Π. Πέρασε σύ από 'μπροστά κι' έγω νά έλθω πίσω.
Φ. Παραπολλά μωρολογείς, κι' έμπρός μη σέ κτυπήσω.
Π. Τα πεινά μου πάντοτε τά έχεις γιά ταμπούρι.
Φ. Γιά νά τό κόβω εύκολα, βρε Περικλή, κουμπούρι.

Π. Νά! νά! θυμόναι ό Σκοπός και άνοιξέ μου τόπο.
Φ. Μη λημονής πώς τά καλά κερδίζονται με κόπο.

(Ο Περικλέτος προχωρεί με τεταμένα στήθη,
όταν άγρίως ό Σκοπός φωνάζει πρός τή πλήθη.)

Σκ. Τίς σύ;

Π. Τής Κυβερνήσεως έμπιστευμένος φίλος,
κι' άπένταρος πρός τό παρόν και πεινασμένος σκύλος.
Σκ. Και τί γινεύεις 'στη Βουλή;
Π. Τά δόντια μου νά τρώω
και την 'Ανταποκρίσειν με λύσαν νά σφυρίξω.
Σκ. Βρε άντε χάσου άπ' έδώ...
Π. Σου όμιλώ 'στ' αλήθεια.

και μη νομιζεις η πατρις πως ειναι κολοκύθια.

Κ. Καλά σου λέει, κύρ Σκοπέ...

Σκ. Και συ ποιος εσαι πάλη, ποῦ' στὰ καλά καθούμενα μοῦ 'σκησες κεφάλι;

Φ. 'Ο στόμαχός μου έπαθε μεγάλην άπνοϊαν και θέλω νά χειροκορώ τήν πλειονοψηφίαν.

Σκ. Μεταβολή!...

Φ. Παρακαλώ νά μή μάς έμποδίσης.

Π. Μ' αὐτήν τήν αὐστηρότητα καθόλου δέν κερδίζεις.

Φ. "Αν φουσανέλας δέν φορώ, άλλ' είμαι πατριώτης.

κ'ί' άς λείψη, σέ παρακαλώ, ή τόση άγριότης.

Σκ. Μεταβολή, κανήγδηδες...

Φ. Θά 'μπούμε μέ τό ζόρι.

Σκ. "Ας έλθη όποιος τοῦ βαστά...

Φ. Βρε Περικλή, προχώρει.

Φ. Δέν προχωρώ σου είπα.

Π. Τότε κ'ί' έγώ δέν προχωρώ...

Φ. Θά σέ κτυπήσω...

Π. Κτύπα.

('Ο Στρατιώτης και τούς δύο μέ κοντακιαίς τούς διώχνει, άλλά τό πλήθος άγριον και σπρώχνεται και σπρώχνει, κ'ί' εισέρχεται μ' άλλαγαμούς 'στὰ πάλκα τής Βουλής, και χώνεται μέσ 'στον σωρό κρυφά κ'ί' ό Φασουλής.)

Π. Γιά κύττα γύρω τί λαός και τί λερωοῖσι 'μπήκε.

Φ. Μη σπρώχνετ'ετσι, βρε παιδιά, και σύ, βρε Φασουλή...

Π. Βάστα καλά τήν τούτη σου, τά μάτια σου γαρίδα,

και όταν βλέπης έρωτα πολλόν προς τήν πατρίδα,

κ'ί' έγώ και σύ, βρε Φασουλή, και ή πατρις γνωρίζει

τόν περιούσιον λαόν πως πείνα τήν θερζέει.

Φ. Καταλαμβάνω τί δηλοῦν οι συνετοί σου λόγιοι,

γ'ι' αυτό ποτέ έπάνω μου δέν κουβαλώ 'ρωλόγι.

Π. Τί φουσανέλα σήμερα τιμῶ τά θεωρεία.

Φ. 'Εκόρωσε τό αίσθημα και ή φιλοπατρία.

Π. 'Όταν τούς βλέπω, Φασουλή, πετώ 'στὰ περασμένα.

Φ. Κ'ί' έγώ θυμοῦμαι Κλεφτουριά και τό Εικοσιένα.

Π. 'Στό πάλκο τών Διπλωματών γιά κύττα φουσανέλας

μέ κ'ηι σαμπαδόξυλα και κ'ηι μαναβέλας.

Φ. Πῶ! πῶ! Χριστέ και Παναγιά!.. βελόνα δέν χωρεί.

Π. Νομίζω πως κ'ί' ό Μοντολάν, βλαχόκαλτσας φορεί.

Φ. Νά! νά! κ'ί' ό Κόζεκ... κύτταξε... φορεί χρυσό του-

[ζλουκι...

Π. Κ'ί' ό Μόνσων ε'ίς τά χέρια του βαστά χοντρό ματσούκι.

Φ. Φουσανελάδες έγιναν οι Διπλωμάτια διαί.

Π. Νά! κ'ί' ή Ροζοῦ μέ Βλάχικα και κόκκινο φακίόλι.

Μά τώρα 'πέρς μου, Φασουλή, τί χρεωστώ νά κάνω;

Φ. Νά κάρης τό καθήκον σου και μέ τό παραπάνω.

Π. Και ποῖον είναί, Φασουλή, τό νέον μου καθήκον;

Φ. Νά φαίνεσαι καθός 'μέ ε'ίς τούς πολλούς άνήκων,

κ'ί' όταν παρλάρη Βουλευτής τής πλειονοψηφίας

άμέσως νά χειροκοπής μετά τής συντροφίας,

δταν δέ πάλιν όμιλή κανείς Τριουμφικός

τά δύο σου πόδια νά κτυπάς ώσάν μανιακός

Π. Ποιος ε'ίς τό βήμα όμιλει;

Φ. Αρχ'να, πατριώτη,

μέ λύσαν νά ποδοκοπής τόν κνίον Βουλευτή,

διότι τάφω, Περικλή, προς χάριν τής πατριδος

κρέπαι εύθδς ν' άκυρωθῇ ό Δῆμος Κλεπαίδος.

Π. Κάτω, τοῦ Τάκη σύντροφος κ'ί' αρχιληποτή Νταβέλη,

ποῦ κόψιμο ή κόκα σου 'σ'ήν καρμινίόλα θέλει.

Φ. Νά! κ'ί' ό Στεφάνου όμιλει... ποδοκορτεῖτε πάλη...

Π. Ψέμματα δια, ψέμματα... φωνάζετε κ'ί' οι άλλοι.

Φ. Κάτω και σύ, βρε τενεκέ... κανείς μήν σιωπά.

Π. 'Ο Τσαρλαμπάς ό Πρόεδρος τόν κώδωνα κτυπά.

Φ. "Αν δέν βραχέται άς κτυπά κ'ί' αυτός νά ξεθυμάνη.

Π. 'Εξ' ό Βουλγιάτης 'γογγισα μαζί μέ τόν Σισμάνη.

Φ. 'Εξω και ό Χαρίλαος...

Φ. "Οχι, αυτός άς μείνη.

Φ. Δέν προέτι χωρίς κ'ί' ε'ίς αυτόν παντάπαιον νά γίνη

Π. Κ'ί' ό Κοσσονάκος όμιλει...

Φ. Κάτω κ'ί' ό Κοσσονάκος,

ε'ίς δλους τούς Τριουμφικούς βαθός ν' άνοιξη λάκκος.

Π. Χειροκορτεῖτε, βρε παιδιά, και σύ, βρε Φασουλή...

ό Πέρος κ'ί' ό Παυλόπουλος, θαρώ, πως όμιλει.

Φ. Μά νά! 'στό βήμα κίτρινος και φοβερός Φ. 'Αδης

και κάποιος βαρχονόκορας, τουπίληνη Σηπιάδης.

Π. Χειροκορτεῖτε τον κ'ί' αυτόν και κ'ηι θά μάς φέξη.

Φ. Τό αίμα τών Τριουμφικών πεταμνηδόν άς τρέξη.

Π. 'Εδώ δέν πρόκειται πούος περι παρονυχίδος.

Φ. Περι τοῦ Δήμου πρόκειται, μορε, τής Κλεταίδος.

Π. Ψηφοφορία γίνεται μετά βοής και κρότου.

κ'ί' ό ένας λέγει τό μαρκυ κ'ί' ό άλλος τό κοντό του.

Φ. 'Συχάζετε ν' άκούσώμε...

Π. Τους'φάγαμε τό μάτι.

Φ. τόν Ράγκο τόν 'εκούμισαν μετά τοῦ Μαυρομμάτη.

Π. Πάνε κ'ί' αυτοί τό άθρόλο, κ'ί' όλοι μένονιν πλέον.

Φ. Δέν χωρατεύει, βρε παιδιά, ό μέγας Ναπολέων.

Π. 'Η έκλογή τής 'Αττικής...

Φ. 'Ακούω τόν Σκουζέ...

Π. 'Αμέσως άς τόν πάρωμε και τούτον 'στον μεζέ.

Φ. Κάτω, βρε χρυσοκάνθαρος...

Κατά διαβόλου σύρε.

Φ. 'Ο Τσαρλαμπάς άπόστασε και έννος τόν έψηρε.

Π. Κοιμάται κ'ί' όνειρεύεται και τότε θά 'εξηγήσω.

Φ. Δταν μεγάλο μήνυμα και φλογερό βροντήση

πως 'στη Βουλή δέν έμεινε Τριουμφικό ρουδοῦνι...

Φ. Νομίζω πως έξηκνης και π'άνει τό κουδοῦνι.

Π. Νά! κ'ί' ό Μπουφίδης όμιλει...

Φ. Γιοῦχα και τοῦ Μπουφίδη.

Π. Και σύ ξαντακώθηκες και σ' έφαγε τό φίδι.

Φ. Γιά Μοναστήρια δέν μάς λές και σύ ό προκομμένος;

Π. 'Από τό βήμα, Φασουλή, κατέφη φουρμισμένος.

Φ. Τά Μοναστήρια έκοφαν τοῦ λόγου του τό νήμα

και τώρ' άρνεῖται ν' άνεβῇ και πάλιν ε'ίς τό βήμα,

άν και τοῦ λέγη ό Ζαίν-Ζοδέρ και Βουλαιται πολλοί

πως δέν προ'ήλθ' εκ μέρους των εκείν' ή προσβολή.

Π. Πηγαίνει κ'ί' ό Μαυρομαράς συγγώμην νά τοῦ πάρη.

Φ. Γείσ σου και σύ, Μαυρομαρά... είσαι παππός γιά πλάρι;

Είς τὸ βῆμα νάτος νάτος
Τσαρλαμπᾶς ὁ Κουδουνάτος.

Π. Ὁ Τσαρλαμπᾶς ἐξύπνησε κ' ὡς ἀγχιον θηρίον
προστάζει τὴν ἐκκένωσιν τῶν ἀκαταρτηρίων.
Φ. Κανείς ἀπ' ὧλους, βρὲ παιδιὰ, μὴν τὸ κουνήσῃ τώρα.
Π. Ὁ Τσαρλαμπᾶς ἐθεθύμως κ' ἐπέραςε ἡ μπόρα.
Φ. Ψηφοφορία γίνεται... καθίστε πρὸ καλὰ...
Π. Δὲν θέλω νάμαι κούνουπας σ' τὸν κόρφο τοῦ Μελά.
Φ. Θὰ τὸν ἀφήσουν φαίνεται καὶ τοῦτον μὲς σ' τὴ γλύκα
καὶ ἀρον ἀρον σ' τὴ Βουλὴ θὰ φέρον τὴν Ἀντίκα.
Π. Νομίζω πῶς ἀκύρωσαν τὸν Δῆμον Διστομίαν.
Φ. Ζήτω τὸ ἔθνος, ἡ πατρίς, τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον.
Π. Ἀκουσον, ἀκουσον, μωρέ.. ὀλίγη σιωπὴ.
Φ. Νά! νά! θαρῶ πῶς ἔγινε καὶ μιὰ ἐπιτροπὴ
ὅλων τῶν Δῆμων τῶν γνωστῶν ἐξέλεγειν νὰ κάμῃ
κ' ὡς ποῦ νὰ ξεμπερδεύωμε Ἀλλάχ κερίμ, βρὲ βλάμη.
Π. Πᾶνε κ' οἱ Δέκα, Φασουλῆ... μωρὲ θὰ γίνῃ τίλα.
Φ. Τόσον καιρὸ ἐρεψάμε μὲ τὴν Ἀρχὴ τὴ σκύλα.
Π. Νά! ὁ Τρικούκης θύμωσε καὶ μᾶς παρατηρεῖ..
Φ. Ἀλλῆθεια λές, ἐθεθύμως, καὶ τὰρ ἀποχωρεῖ.
Π. Τὸ κόμμα τοῦ ἀκολουθεῖ ὀπίο' ὀλοταχῶς

κ' ὁ Χατζηπέτρος ἔμεινε σὰ κοῦκος μοναχός.
Φ. Θὰ μᾶς τὸν βγάλουν, Περικλῆ, καὶ τοῦτον τὸν ἐρίφη,
κ' ἀδίκως καμαρώνεται καὶ τὸ μουστάκι στρέφει.
Π. Ὅρα καλῇ, Χαρίλαε, μὲ τὰ δεθὰ κολλάρα.
Φ. Ὅρα καλῇ, Χαρίλαε... ποῦ μᾶς τὴν πᾶς τὴν κλάρα;
Π. Μὰ δὲν μοῦ λές, βρὲ Φασουλῆ, τί διάβολο θὰ γίνῃ
καὶ ὡς Ἀντιπολίτευσις ποῖος σ' τὴ Βουλὴ θὰ μείνῃ;
Φ. Μέν' ἡ Ἀντιπολίτευσις ἡ Ἑθνικὴ, ὁ Ράλλης.
Π. Βρὲ εἴποτε χάσου ἀπ' ἐδῶ μὲ τούτα ποῦ μοῦ ψάλλεις.
Φ. Ἀλλ' ὅμως ἄς ἀφήσωμεν, παιδιὰ, τὸ θεωρεῖον
κ' ἄς πᾶμε εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ εἰς τὸ Προεδρεῖον.
Π. Κορδόνι, παληοπάκουστο...
Φ. Παποῦται καὶ κορδόνι.
Π. Ἐε ὁ Τρικούκης ὁ χαῖος, τὸ πρῶτο κουφαρδόνι..
Φ. Ὁ Θεοδωράκης ἄς γενῇ ζωῆς καὶ πλούτου πίθος..

(Ἐίπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς εἰς τοῦ λαοῦ τὸ πλῆθος,
καὶ παρακολουθοῦμενος ἀπὸ τὸν Περικλέτον
ὁρμὰ ταχὺς σ' τὴν αἴθουσαν μετὰ τῶν ἐγκαθέτων,

και βάζει 'στό κεφάλι του ἐνός νιαή τὸ φέσι
και κάθεται ὡς Πρόεδρος 'στοῦ Τσαρλαμπά τὴν θέσι.)

Φ. Παρατηρῶ μετὰ χαρᾶς, σωτήρης Κορδονάτοι,
πῶς τοῦ Τρικουπῆ τοῦ Ἰῶν Μπουλ τοῦ φάγατε τὸ μαπί,
και τόσο ἔγινε καλὸ 'στὰς ἐκλογάς και θρήνος,
ποῦ τέλος ἀποχωρήσιν μᾶς ἔκαμε κ' ἐκείνος.
Ἐνθυμηθῆτε τοὺς καιροὺς ἐκείνους τῆς ἀργίας,
ποῦ κατεφεύγαμεν κ' ἡμεῖς εἰς κωλυσιεργίας,
κ' ὡς 'στό πρωὶ δὲν ἔπαυε τῶν λόγων μας ἡ φύρα
και ἀγρυπνοὶ ἐπύναμεν σαλέπι μὲ κουλούρια,
κ' ἡμῶις εἰς τὴν Βουλὴν τσαντή βαρβατίλα
και κάστανα ἐψήναμεν μαζί μὲ τὸν Φωτῆλα.

Ἐνθυμηθῆτε τοὺς καιροὺς ἐκείνους, πατριῶται,
ἐποὺ ἀπεχωρήσαμεν 'στοῦ Καραπάνου τότε,
ἐκεῖ δὲ συσκαπτόμενοι τοῦ ἔθνους τὸ συμφέρον
τὰ εἴρη ἐγυμνώνιαμεν Σαῖν-Ζουστ και Ροβεσιέρων,
και ὁ καθένας μὲς 'στ' αὐτὴν ἡθιόρξαι τοῦ γείτονος
τοῦ Ἀρμουλίου τὸ συμβάν και τοῦ Ἀριστογείτονος,
κ' ἔλεγόμεν κ' ἐπράττομεν κρυφίως τὰ εἰκότα
και ἡ κοιλιά μας 'φούσκωνε μὲ τοσί και πισκότα.

Τώρα κ' ὁ πρὶν Πρωθυπουργός, ὁ Ἐριπίτης ἔντως,
μᾶς ἀποδίδει και αὐτὸς δδόντ' ἀντὶ δδόντος,
κ' ἀποχωρεῖ κρυφά κρυφά και Γαλλικά τὰ στρίβει
και ποῖος εἰξεύρει τί κακὰ και τί πλεκτάνας κρύβει.
Ἡμεῖς τὰς χεῖρας νίπτουμεν και διόλου δὲν μᾶς μέλει...
ἀς φύγῃ, ἀς ἔκουμπισθῇ, ἀς κάμῃ δ, τὴ θέλει,
ἀς γράψῃ μίαν ἐκκλησίαν, ἀς κωλυσιεργῇ,
ἀς μὴν πατοῦν οἱ φίλοι του κ' οἱ πρῶην Ὑπουργοί,
ἀς τρώγῃ τὰ μανίκια του, τὰ δόντια του ἀς τρῖξῃ,
ἀγρία ἐπανάστασιν κ' ἐκείνος ἀς κηρύξῃ,
και μ' ὅλον τὸ Ἑγγλέζικο και σοβαρὸν του ὕψος
ἀς δρᾷ κολπερὸν σουγιά και Ἀρμουλίου ἕξφος.

Και τῶρ' ἀπὸ καρδίας του ὁ Φασουλῆς συγχαίρει
τὴν πτέρυγα τὴν στυβαρὰν τῶν ἐλευθεροφρόνων,
ποῦ τὰ παπούτσια τοῦδωσε ὀρθήγορα 'στό χέρι
και ἀνελπίστως ἔσωσε τὸ ἔθνος και τὸν θρόνον.
Ἄλλὰ συγχαίρω ἐκ ψυχῆς και τοὺς ἀρχοτάς,
ποῦ τόσον μέρος ἐνεργὸν λαμβάνουν και' αὐτάς,
και κάθε πάλκο πλημμυρεῖ ἀπὸ φουσανελάδες
και πατριώτας ἀχαμνοὺς σάν Φαρασ γελάδες.
'Όταν δ' ἐν μέσῳ ὑλακῶν κ' ἀλαλαγμῶν ἀγρῶν
ἐποκοιμίζῃ ὁ Μορφεὺς τὸν Τσαρλαμπά τὸν ρέκτιν,

ἀμέσως τότε, Κύριοι, δῶ 'στό Προεδρεῖον
θὰ βλέπετε ὡς Πρόεδρον κ' ἡμὲ τὸν θεομπαϊκτὴν,

Ἐξ ὁ Τρικουπῆς, Κύριοι... τὸν πῆρε τὸ ποτάμι...
ὁποῖα τὸν ἔκαμαμεν κ' ἐκείνος ἀς μᾶς κάμῃ.
Ἡμεῖς ἐξεπληρώσαμεν τὸ ἔργον καθήκον
κ' ἐσπάσαμεν τὸν ἄλυντον τῆς τυραννίας κρῖνον,
και στράσαμεν ἀμέριμνοι Λουκούλειον τραπέζι
και ἀμύρσιαν πίνουμεν ἀπὸ χρυσοῦς λαγήνου,
κ' ἐπὶ τῆς βασιλείας μας κ' οἱ παστρικοὶ Ἑγγλέζοι
θὰ δώσουν και τὰ μάμαρα ἐκεῖνα τοῦ Ἐλγίνου,
ὅπως τάναστηλώσωμεν ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος
τρεῖς δόξαν και τοῦ τρέχοντος και μέλλοντος αἰῶνος.
'Ἀς φεύγῃ ὁ Χαρίλαος κ' ἀς κωλυσιεργῇ,
μὲ τοῦτον ἐπηγίνωμεν ἐμπρὸς σάν τὴν χελῶνα,
μὰ σήμερα, ὡς βλέπετε, παντοῦ θανατοεργαί
ἡ σακκοεργαία μοναχί κ' ἡ τσαροεργαία.

Και ἄλλα θέλω κάμπολλα ὡς Πρόεδρος νὰ πῶ,
ἀλλ' ὁ ἀρχεῖος Περικλῆς τὰ πῶσω μου τοιμᾷ,
και ὡς ἐκ τούτου, Κύριοι, προθύμως σιωπῶ,
παραιχωρῶν τὴν θέσιν μου 'στὸν φίλον Τσαρλαμπά.

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φασουλῆς ἀνάβει και κορδώνει
κ' ὁ Περικλέτης ὀρχεῖται και τὸν ἐμβαλαρόναι.)

*Και ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.*

Λαμπρὸν Ἡμερολόγιον τοῦ Σκόκου τοῦ Κωστή,
ποῦ ἔχουν γράφει λόγοι και συγγραφεῖς γνωστοί.
Εἰκόνας χαριέσταται, γλαφυρωτάτη δ' ὕλη,
ἀλλ' ὅμως μοῦ χρειάζεται Ὀμηρικὸ κονδύλι
νὰ σᾶς εἰπῶ λεπτομερῶς τὰς χάριτάς του ὅλας...
πωλεῖται μόνον τρεῖς δραχμὰς εἰς τοὺς βιβλιοπώλας.

Ἀμμέ τὰ «Πέραν τοῦ Ἰσθμοῦ» τοῦ Σπύρου Παγανίλη
και ποῖος εἰς τὸ τραπέζι του νὰ τᾶξῃ δὲν θὰ θέλῃ;
'Ὡς τᾶλλά του θ' ἀναγνωσθοῦν κ' αὐτὰ μὲ ἀπληστῖαν,
πωλοῦνται δὲ πρὸς τρεῖς δραχμὰς εἰς τὴν γνωστὴν
[«Ἐστία»].

Ἐνῶ ἐλύσσαε βοοῦχὴ μεγάλη και ραγδαία,
θὰ ἔβγῃ κ' ἄλλη αὐριον ἐφημερὶς σπουδαία.
Τὸ Σύνταγμα, τὸ Σύνταγμα... πῶς καὶ κακὸ κ' ἀντάρα...
τὸ Σύνταγμα, τὸ Σύνταγμα... τὸ φύλλο μὰ πεντάρα.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω—πῶς 'στό σπητὶ μου ἀνέβῃ,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω —κ' ἀπὸ τοῦδε συνοραεῖ
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύθη, —δρῶ 'στό λάδι τρεῖς 'στό ξύδι,

μὲ Χιμείον, μὲ μιά μάνδρα, —μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
και μιά χίρα δίχως ἀνδρα —πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, δδὸς τοῦ Προαστεῖου κοινοῦ τὸς καλῆς.